

"Părinți, obișnuiți-vă să mergeți la biserică cu familia!"

Predică la Întâmpinarea Domnului

Într-un mic sat trăia o mamă foarte săracă. A născut pe unicul ei copil nu în casă, nici măcar într-o colibă, ci într-un staul. Hăinuțe să îl acopere nu avea; l-a așezat pe paie. Deși era frig, sobă nu avea; animalele, boul și măgărușul, au venit aproape de copil și prin respirația lor încălzeau trupușorul lui. Toți înțelegeți că acest copilaș a fost Domnul nostru Iisus Hristos, iar mama Lui Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Nimeni nu le-a dat atenție. Ca și până astăzi: oamenii sunt atenți la cineva când acela are portofelul plin, când deține avere. Unui om sărac nu-i dau o mare valoare sau importanță. Așadar, nimeni n-a luat aminte și la această mamă săracă care ținea în brațe pe pruncul ei. Însă mai apoi, după patruzeci de zile, s-a văzut cine era ea și cine era acel Prunc.

Conform legii mozaice, pe care și noi o ținem, fiecare mamă când naștea pe primul copil de parte bărbătească, după patruzeci de zile trebuia să-l ducă la templu. Dacă erau bogați, trebuiau să jertfească un mielușel; dacă erau săraci, o pereche de turturele sau de porumbei, pentru a mulțumi lui Dumnezeu. Deoarece copiii vin de la Dumnezeu, nu de la oameni. Preasfânta noastră deci, care nu putea să ofere altceva, a cumpărat o pereche de porumbei și i-a dus împreună cu dreptul Iosif în templul lui Solomon, avându-L în brațe pe Pruncul ei, pe Hristos.

Au ajuns și au urcat pe scări. Când au intrat în templu, a apărut în fața lor un bătrân cu părul alb sprijinindu-se în toiag, Simeon. Multe mame bogate aduseseră pruncii lor la templu. Niciuneia din acestea nu i-a dat o atenție deosebită. Însă, doar ce-a văzut-o pe această sărmană, a primit-o cu mare cinste.

Bucură-te ceea ce ești plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întineric. Veselește-te și tu, bătrânule drept, cel ce ai primit în brațe pe Izbăvitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă și învierea.

(Troparul Întâmpinării Domnului
glasul 1)

Cu mâinile tremurânde a luat pruncul în brațele sale, și-a înălțat ochii la Dumnezeu și a spus ceea ce auzim în biserică la sfârșitul vecerniei: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne..” (Luca 2, 29). Sunt cuvintele lui Simeon. Citise cărțile profeților, văzuse acolo că într-o zi va veni Mesia și dorea foarte mult să-L vadă. Și Dumnezeu l-a învrednicit să-L vadă și să-L poarte în brațele lui. De aceea zice: Acum, Doamne, s-a împlinit ceea ce am dorit; să mor. Apoi, bătrânul s-a întors spre Preasfânta Fecioară Maria: Acest Copil, pe Care îl ții în mâinile tale, i-a spus, va împărți lumea în două mari tabere. Va fi „semn ce va stârni împotriviri (semn de împotrivire)”. Unii Îl vor crede, își vor jertfi și viața pentru El, dar alții Îl vor urî și vor lupta împotriva Lui cu turbare; pe o parte vor fi necredincioși, iar pe altă parte credincioși. Dar la sfârșit nu vor învinge necredincioșii, ateii, antihriștii; va învinge Hristos, acest prunc care a venit în lume atât smerit. Un astfel de înțeles au avut cuvintele lui Simeon că Hristos va fi „spre căderea și ridicarea multora... și ca un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2, 34). Și ție – a spus către Fecioara Maria – sabie cu două tăișuri va trece prin inima ta, vei avea de suferit mult (Luca 2, 35). Și, într-adevăr, a venit Marea Vineri, în care Preasfânta a văzut pe Copilul ei pe cruce. Câtă durere a simțit doar mamele pot să o înțeleagă.

În acel moment, în afară de Simeon, în templu se afla și o bătrână înaintată în vârstă, de 84 de ani, Ana. De copilă-fecioară fusese căsătorită, trăise 7 ani cu bărbatul ei și când acela a murit, nu și-a mai luat altul; a rămas văduvă, credincioasă amintirii lui. De atunci, în fiecare zi, dimineața - seara, mergea la biserică, postea și se ruga. A învrednicit-o deci Dumnezeu să-L vadă și ea pe Hristos și